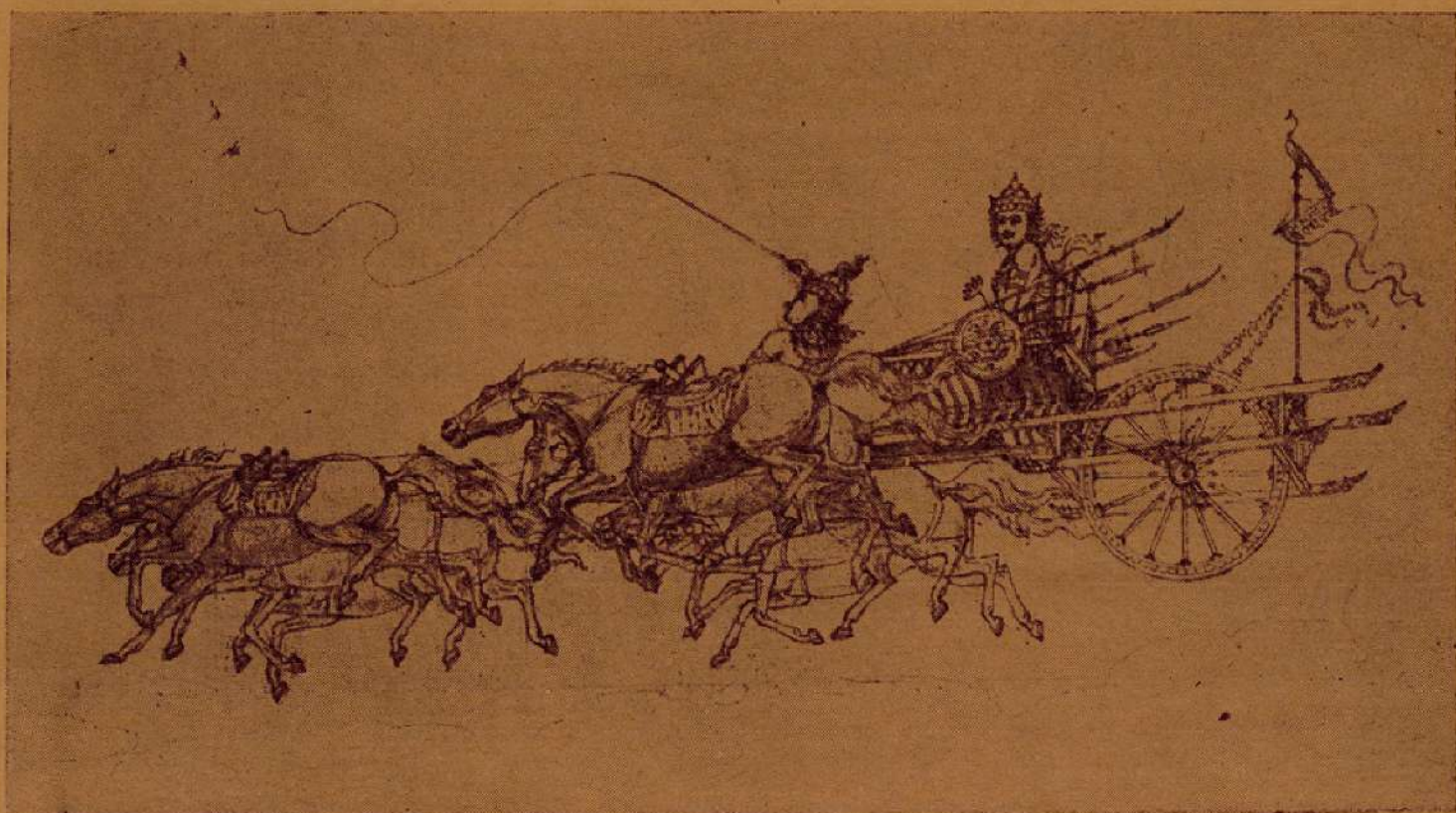

ปีที่ ๙ เล่ม ๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๘

ศิลปากร

นิตยสารรายสัปดาห์ของกรมศิลปากร

ภาพร่างฝีพระหัตถ์

สารบัญ

ปีที่ ๕ เล่ม ๓

กันยายน

๒๕๐๘

๑. สารสนเทศ สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ		
และ สมเด็จพระนางเจ้าฯ	หน้า	๑
๒. บันทึกเรื่องความรู้ต่าง ๆ สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ		
และ พระยาอนุมานราชธน	„	๑๕
๓. พระบรมราชวินิจฉัยในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว		
เรื่อง อภิเษก ๕ อย่าง จรัส กัมพลศิริ	„	๒๖
๔. รายงานการสำรวจทางโบราณคดีในประเทศไทย		
ม.จ. สุภัทรดิศ ดิศกุล ทรงแปล	„	๓๑
๕. คำอ่านศิลาจารึกอักษรขอม ภาษามอญ วัดอโศการาม		
ตำบลเมืองเก่า อำเภอเมืองสุโขทัย จังหวัดสุโขทัย ... ประสาร บุญประคอง	„	๓๑
๖. อธิบายเพลงไทย “แขกสาย” เถา มนตรี ตราโมท	„	๓๕
โน้ตเพลง “แขกสาย” เถา มนตรี ตราโมท	„	๔๑
๗. งานดนตรีกรรมปีที่ ๕ มนตรี ตราโมท บันทึก	„	๔๔

SILPĀKON

Vol. 9

September, 1965

No. 3

CONTENTS

1. "San Somdet" (Letters between Their late Royal Highnesses, Prince Naris and Prince Damrong)	Page 1
2. Notes on Miscellaneous Subjects by His late Royal Highness Prince Naris and Phya Anuman Rajadhon	,, 15
3. Decision on "Five Coronations" Made by King Chulalongkorn by Charas Kamphalasiri	,, 26
4. Rapport de Mission (25 juillet-novembre 1964) translated by M.C. Subhadradis Diskul	,, 31
5. Reading and Explanation of the Thai Inscription in Thai Characters, Found at Wat ASOKĀRĀM, Sukhothai by Prasarn Boonprakong	,, 71
6. Explanation of the Thai Song "Khak-Sai" by Montri Tramote	,, 79
Musical Notes of the Thai Song "Khak-Sai" by Montri Tramote	,, 81
7. The Fifth Year's Festival of Music and Dance by Montri Tramote	,, 94

คำอ่านศิลาจารึก

อักษรขอม ภาษามลคร

ได้มาจากวัดอโศการาม (ชาวบ้านเรียกว่าวัดสลักไถ่) ตำบลเมืองเก่า อำเภอเมือง
สุโขทัย จังหวัดสุโขทัย

ปัจจุบันศิลาจารึกหลักนี้ ตั้งอยู่ในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ รามคำแหง จังหวัดสุโขทัย

เนื้อศิลาเป็นหินชนวนสีเขียว

วัดส่วนกว้าง ๕๔ ซม. ส่วนสูง ๑๓๔ ซม. ส่วนหนา ๑๕ ซม. มีอักษร ๕๔ บรรทัด

ประสาร บุญประครอง

อ่านอักษรขอม ภาษามลคร

ร.ต.ท. แสง มนวิฑูร

แปลเป็นภาษาไทย

ด้านที่ ๒ (๑)

วตฺตคฺคตฺยํ นมิตฺวาน

อโศการามมวฺหเย

วทฺขามิ ปุณฺณสมฺภาร์

ราชสทุธายิมิ กตํ

สุณฺนาถ ปุณฺณํ จริตํ

สาธุนํ รัตติวทฺธมนํ

สีลาทิกุณฺณสุยาย

พทุธภาวาย สณฺนจิตํ

ฯ กถํ ฯ

คิสาธิกเก สตฺตสเส

สกราเช สฺลิกฺขิเต

กปิสงฺวจฺจนเร เยว

อาสาเช สฺกวารเก

ธมฺมราชาธิราชาคิ

.....
นรินฺทสฺส มเหสฺสิตะ

ลิตฺยราชิโน นาม

สุริธมฺมราชมาตา

.....
(มหาปุณฺณานิโกขมิ)

โสตุธินา มาตฺยา กพฺภา

นิปฺพตฺติ ปาปฺณาติ จ

โสฬสวสฺสสิโก สิปฺป-

.....
อภฺฐทิสายฺวฺยสา

(๑) ด้านที่ ๑ จารึกอักษรและภาษาไทย พิมพ์คำอ่านและอธิบายไว้แล้ว ในนิตยสารศิลปากร ปีที่ ๔ เล่ม ๒ กรกฎาคม

(อภฺรฐสฺสฺ) สทฺตสเท

รฏฺฐมณฺทลํ วิญฺญูรํ

ตสฺสว ปุณฺณวณฺตสฺส

ปฺพุเพ นกรเทยฺยาติ

ปฺริมาณุกิสาภาเค

พิกาย นทียา ตีเร

ทกฺขินฺตฺสมี ทิสภาภาเค

ทกฺขินฺตฺสยานุกิสาย

ปจฺฉิเม ฎากปฺรณฺจ

ยมนาสาชนทียา

ลกฺขปฺรณฺติ นครํ

ปจฺฉิมาณุกิสาภาเค

อุตฺตเรกา ว รฏฺฐมณฺจ

รฏฺฐสฺสํ ฐเปตฺวาน

เทเวหิ (จ มนฺตฺสเสหิ)

ตสฺสว ฐมฺมวณฺโณ

มเหสึ สฺนฺทริกาณฺตา

(ปณฺจวติ มหาปณฺญา

พฺพุเท ฐมฺเม จ สํเม จ

ฐมฺมราชาธิราชาติ

อโสภณนาม กนิฏฺฐํ

เอกสฺสฺสฺสฺตตสเท

สสสฺวจฺฉเร ยว

สทฺตเม สฺภวาร์ตฺสมี

ปณฺณปฺรภากา เทว ว

ผลิกา ชุทฺทกา เทว ว

นิทฺทิตฺวาน ยํ ฎโป

วิหารํ (จ มณฺท) ปณฺจ

นิฏฺฐาเปตฺวาน โรเปตฺวา

สกรวเช สฺพุธิปีเต

เชมณฺจ.....

รฏฺฐสฺสํ วิชาเนีย

เอตํ รฏฺฐสฺสํ อกา

วชฺชรปฺรณฺติ ตมกา

อฺยฺยปพฺพตนามโก

เอตํ รฏฺฐสฺสํ อกา

เหมปฺรณฺติ ตมกา

เอตํ รฏฺฐสฺสํ อกา

เอสา (ชุทฺท) นทิวฺทยา

(ทิฏฺฐ) ตสฺสา สฺมาปิตํ

เอตํ รฏฺฐสฺสํ อกา

(อธิฏฺฐปฺปฏฺฐนฺวหารํ ?)

สทฺตทานํ สฺซทายโก

.....

.....

สพฺเพ ลกฺการกฺสิตา

มหา) โมลิ มหายสา

ปสนฺนา รทฺตทตฺเต

เชฏฺฐปฺตฺตํ มหายสํ

ราชปฺตฺตทวํ ลภิ

สกรวเช สฺลิกฺขิเต

ผกฺกณฺตฺสกุชปฺกฺขิเก

ธาทฺกพฺภมฺหิ ธาทฺโย

มชฺฉิมา ภินฺนตณฺทลา

สาสโป พฺกุลลา ตถา

สพฺพกมฺเมเน มาปิตฺโต

เจติยํ โพธิปาทปํ

อารามํ (สมฺมพพฺภริ)

อพจนุตร์ ปริกขณจ
 โสภมานุจปาการ
 สรณาคํ ปุณนาคํ
 กปฏฐนาติเกรณจ
 อกาสิ รมมณียํ สา
 ยมเหกณจ

สุริวสปณฺธิตณฺเจว
 สํชสรณจ นาเมกํ
 (ตํ อารา) มิกํ กุลํ
 สุริจนทวหปมฺกขณจ
 ตาพาทิกํ ติ ปณฺจจํ
 มหาเกรี มหาตาลํ
 เขตํ จตุสทพยามํ
 พยามสททวยนุสสุส
 อายอารามิกานณจ
 อารามวตฺถํ นิกกณิ
 กปฺปิยพยณฺชนทถาย
 ปณฺณาสฐวปทตาสํ
 โกฏิสททวเณนาปี
 ฎุปาทิกิจฺเจ นิฏฐิตะ
 พุทธสาครสิสฺเสกํ
 สีลาทิกุณสมฺปนฺนํ
 อารามิกํ ฐเปตฺวาน

อิมินา ปุณฺณกมฺเมน

สามิโก เม มหาธมฺม—
 สุริธมฺมราชมาตา จ
 สพฺเพว สุกฺขิตา โหนตุ
 มม ปุณฺณานุภาเวน
 ณฺสฺ สกฺเคสฺ สมฺปทฺติ

พาหิรทฺธิมิกํ อิมํ
 สุทฺธ..... วัฏฐกํ
 พกฺคสมฺพํ ปนสํ
มาลิกํ
 อโสการามมวฺหยํ
 ญาณวสณฺจ ปณฺธิตํ
อตุถํ วเท อธิ
 ปาลิกํ ฐเปติ สา
 ปณฺณาสปริมาณิกํ
นตฺถมทาสิ สา
 ทฺริยํ สํชวสํ
 สทฺธิทกฺคาณเกหิ จ
 อายาเมณ วัฏฐารโต
 ปณฺจวิสฺธาวิหิ
 อนุสฺสํ อทาปยิ
 โกฏิปณฺจปฺปมาณํ
 เทสํ อธิ อทาปยิ
 ภิกฺขุณฺ อธิ ทาปยิ
 ธนจาเณน สา อธิ
 โสการามมหํ อกา
 สรณฺโคติ นามกํ
 เถรํ สปริวารกํ
 ปจฺจเยหิ อุปฏฺฐหิ ฯ
 มม มาตาปีตา อุโ
 ราชาธิราชนามโก
 เย จ ญาตี อญาติกา
 นิตฺตฺวา นิรุพทฺวา
 สพฺเพ เต ทิทิวํคตา
 อนุญฺชนฺตุ กามโค

มม ปุณฺณานุภาเวน
 เมตฺเตยฺยสฺสเสว พุทฺธสฺส
 ทิสฺสาปปี ปุณฺณสมฺภารํ
 ปริสาคณฺณชฺฌมฺหิ
 ทานาทินา สโม อญฺญ
 อายุณา ธนราสีหิ
 เมสฺสนาทาทูกามสฺส
 อปีจ มม สมนุสฺสํ
 กมฺภีราปารทานาทิ
 นิมุชฺชิตฺวา มุนินฺทา ว
 อิมสฺมี นกเร รชฺชํ
 ขตฺติยา เจว อุกฺกา จ
 สพฺเพ เต อนฺนโมทนฺตุ
 ปุชฺชาวตฺถุณี วทฺธมนฺตุ

ปุริโส โหมนฺนาคเต
 อุกฺกธมฺมํ สฺถนามหํ
 มุทฺธารํ ปจฺฉินามหํ
 โส มํ พุทฺโธ ปสฺสตุ
 รูปเณนปปี ยเสน วา
 มา เม โหตุ ภเว ภเว
 โกจิ สกฺโกตฺถุ กณฺหิตฺตุ
 ทลิตฺทาทนํ ปโยชนํ
 สาคเวหิ สฺสิตฺเต
 สมนุสฺสํ ปาปฺปณามหํ
 กาสฺสสฺสณฺติ อนนาคเต
 ธมฺมิกา เย มหายสา
 ปุณฺณกมฺเม มยา กเต
 ปุณฺณกมฺมมรตฺตา อิทาติ ฯ

สุริธมฺมไตรโลกนาเมน กวินา ราชปณฺธิเตน รจิตมิตํ ฯ

ศิลาจารึกอักษรขอมภาษามคร ด่านที่ ๒
วัดอโศการาม (วัดสลัดได) อำเภอเมืองสุโขทัย จังหวัดสุโขทัย

คำแปลศิลาจารึก วัดอโศการาม

ด้านที่ ๒

ข้าฯ ขอนมัสการพระรัตนตรัย แล้ว
จะกล่าวถึงบุญสมภารนี้ ที่พระมเหสี (๑)
ทรงทำด้วยพระราชศรัทธา ในวัดอโศการาม
ขอท่านทั้งหลายโปรดศกกับการบำเพ็ญบุญ เป็น
เครื่องเจริญปีติของสาธุชนทั้งหลาย ซึ่งพระ
มเหสี (๒) ทรงสะสมไว้แล้ว เพื่อความเป็น
พระพุทฺธ อันประคับค้ำด้วยคุณมีศีลคุณเป็นอาทิ
เนื่องความมีว่ากระไร ?

ในวันอังคาร เดือน ๘ ปีวอก กำหนด
เป็นจุลศักราช ๗๓๐ (พระมหากษัตริย์ผู้มีบุญ
ใหญ่) ทรงพระนามว่า ธรรมราชาธิราช (๓)
(ทรงประสูติ) จากครรภ์พระมารดา คือ
พระศรีธรรมราชมาดา (๔) มเหสีของพระจอม-
นระพระนามว่า พระราชลัทธิไทย โดยสวัสดิ์
เมื่อพระองค์มีพระชนม์ได้ ๑๖ พรรษา ก็ทรง
บรรลุลความสำเร็จในศิลป

พระองค์มีพระชนมายุ ๓๘

จุลศักราช ๗ (๖๘)

รัฐมณฑลกว้างขวาง ทั้งปราศจากภัยอันตราย

รัฐสีมา (๕) ของพระราชผู้ทรงบุญ
สมภารพระองค์นั้น เป็นที่รู้จักกันอยู่ว่า ในด้าน
ทิศตะวันออก ทรงทำเมืองขึ้นนครไทยเป็น
รัฐสีมา ด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้ ทรงทำเมือง
เพชรบุรีเป็นรัฐสีมา ด้านทิศใต้ทรงทำคอยอยู่
ซึ่งตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำพิงเป็นรัฐสีมา ด้านทิศ
ตะวันตกเฉียงใต้ทรงทำเมืองเชียงทองเป็น
รัฐสีมา ด้านทิศตะวันตกทรงทำเมืองตากเป็น
รัฐสีมา ที่แยกแม่น้ำยม เรียกว่า (แควน้อย)
ได้ทรงสร้างเมืองขึ้นที่นั่น เรียกว่าเมืองล็กข
(เมืองแสน ปัจจุบันเรียกว่าเมืองสรวง) อยู่ใน
ด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือเป็นรัฐสีมา ในด้าน
ทิศเหนือทรงทำรัฐหนึ่ง (ชื่อว่าท่าอิฐ (๖)
เป็นรัฐสีมา พระองค์ทรงสถาปนารัฐสีมาขึ้น
แล้ว ทรงประทานความสุขแก่สัตว์ทั้งหลาย
ทั้งเทวดา (และมนุษย์ทั้งหลายด้วย)

พระมเหสี (๗) ของพระธรรมราชา
พระองค์นั้น ทรงประคับค้ำด้วยเครื่อง
อลังการ มีความงามน่ารัก พระนาง (ทรง

(๑) (๒) (๗) พระมเหสี คือ สมเด็จพระราชเทวีศรีจุฬาลักษณ์ อรรควรรณมเหสีฯ ปรากฏในจารึกภาษาไทยด้านที่ ๑
ซึ่งเป็นหลักเดียวกันกับด้านที่ ๒ นี้ ได้ตีพิมพ์ไว้ในนิคมสารคดีปากร ปีที่ ๘ เล่ม ๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๗ หน้า ๖๑ และคือ
พระศรีธรรมราชมาดา (พระราชมาดาของพระมหาธรรมราชาธิบดีศรีสุริยวงศ์) ในจารึกหลักที่ ๘/ก วัดตาเถรซึ่งหน้า
หน้า ๑๔๖ บรรทัดที่ ๓ และพระศรีธรรมราชมาดาในจารึกหลักที่ ๘ วัดป่าแดง หน้า ๑๕๕ บรรทัดที่ ๘ ซึ่งตีพิมพ์ในประชุมศิลา
จารึกภาคที่ ๑ ในงานพระราชทานเพลิงศพคุณหญิงสิน ภักดีนรเศรษฐ เมื่อ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๐๐

- (๓) ธรรมราชาธิราช คือ พระราชโอรสของพระราชลัทธิไทย
- (๔) พระศรีธรรมราชมาดา คือ พระมเหสีของพระราชลัทธิไทย
- (๕) รัฐสีมา = เขตแดน
- (๖) อยู่ในเขตจังหวัดอุตรดิตถ์

ยินดีในการรักษาศีล ๕ มีปัญญามาก) เป็น
ยอดนารี (อันใหญ่ยิ่ง) มีพระยศใหญ่ยิ่ง
ทรงเลื่อมใสในพระรัตนตรัย คือ พระพุทธ
พระธรรม พระสงฆ์ ทรงมีพระราชบุตร ๒
พระองค์ องค์พระเชษฐา ทรงพระยศยิ่งใหญ่
ทรงพระนามว่า พระธรรมราชาธิราช (๔)
องค์พระอนุชา ทรงพระนามว่า พระอโศก
ทรงได้พระบรมธาตุมาแต่ลังกา ๒ องค์ คือ
องค์ขนาดกลาง เท่าเมล็ดข้าวสารหัก สีแก้ว
ผลึก องค์ขนาดเล็ก เท่าเมล็ดพันธุ์ฝักกาค
สีดอกพิกุลแห้ง ทรงบรรจุไว้ใน หีบพระธาตุ
ในพระสถูป ซึ่งทรงสร้างพร้อมกับ (นว)-
กรรม (สิ่งก่อสร้าง) ทั้งปวง คือ วิหาร
มณฑป เจดีย์ ปลุกปั้นศรีมหาโพธิ์ ในวันอัน
เป็นสุภวาร ขึ้น ๗ ค่ำ เดือน ๔ ปีเถาะ
จุลศักราชนับได้ ๗๖๑

ครั้นสร้างพระอาราม (เสร็จเรียบร้อยแล้ว)
จึงขุดคูไว้ภายใน และก่อกำแพงสูงคูล
เป็นสง่ายาวเหยียดคนไว้ภายนอก แคว้น
ปลุกปั้นสารภี บุณนาค พิกุล มะม่วง ขนุน
มะขวิด มะพร้าว และพุ่มในอารามนั้น
พระนางทรงทำพระอารามที่ชื่ออโศการามนั้น
ให้เป็นที่น่ารื่นรมย์

และข้าพเจ้าขอบอกเนื้อความข้อหนึ่ง
..... กับบัณฑิตชื่อญาณวงศ์ และบัณฑิตชื่อ
ศรีวงศ์ ในอารามนี้ และพระนางทรงแต่งตั้ง
บัณฑิตผู้หนึ่งชื่อ สังขสร (มีเสียงไพเราะ

เหมือนเสียงสังข์) ให้เป็นผู้สวดพระบาลี
และพระนางได้ประทานคนรักษารามรวม
ทั้งหมดประมาณ ๕๐ กรวเรือน มีบุรุษชื่อ
ศรีจันทเป็นหัวหน้า (เพื่อปฏิบัติบำรุงอาราม
นั้น) พร้อมกับให้พนักงานชาวประโคน
ประโคนจันทรีมือองค์ ๕ มีเครื่องเคาะจังหวะ
(เช่น ฆ้อง ฯลฯ) เป็นคันและสังข์ ปี่ กลอง
ใหญ่ กังสดาลใหญ่

เขตพระอารามยาว ๔๐๐ วา ได้ทรง
ประทานข้าวเปลือกแก่ผู้รักษาพระอาราม ๒๕
เกวียนทุก ๆ ปี ทรงซื้อสิ่งของเครื่องใช้สำหรับ
อารามประมาณ ๕ โกฏิ (เบี้ย?) ประทาน
แก่พระภิกษุทั้งหลายเหล่านั้น ในอารามนี้
เพื่ออาหารกบปียภัณฑ์ (ควรแก่สมณะ) ทรง
ประทานนิจภัตแก่พระภิกษุทั้งหลาย ที่อยู่
ประจำในอารามนี้ ๕๐ รูป ด้วยการบริจาคทรัพย์
๒๐๐ โกฏิ (เบี้ย?) ครั้นกิจทั้งหลายมี
การก่อสร้างสถูปเป็นคัน ในอารามนี้ เสร็จ
เรียบร้อยแล้ว จึงทรงฉลองอโศการาม ครั้น
สถาปนา (ตั้ง) พระอารามเสร็จแล้ว จึงทรง
ปฏิบัติบำรุงพระเถระองค์หนึ่งผู้สมบูรณ์ด้วย
คุณมีศีลเป็นต้น ผู้เป็นศิษย์พระพุทธศาคร
เถระ ชื่อ สรภังคะ พร้อมทั้งบริวาร (ของท่าน)
ถวายปัจจัย (ทั้งสี่)

ด้วยบุญกรรมนี้ ขอให้มารดาบิดาทั้ง ๒
ของข้าพเจ้า พระสวามีของข้าพเจ้า ทรงพระ
นามว่า พระมหาธรรมราชาธิราช และพระศรี

(๔) พระธรรมราชาธิราช คือ เสด็จพระมหาธรรมราชาธิราช ผู้หลาน ปรากฏในจารึกหลักที่ ๙ หน้า ๑๕๔ บรรทัด
ที่ ๘ ศิพมภ์ในประชุมศิลาจารึกภาคที่ ๑ ในงานพระราชทานเพลิงศพคุณหญิงสิน ภักดีนครเศรษฐ เมื่อ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๐๐

ธรรมราชา (พระราชมารดาของพระธรรม-
ราชาธิราช) บรรดาผู้เป็นญาติและมิใช่ญาติ
จงมีความสุข ปราศจากทุกข์ปราศจาก
อุปัทวเหตุ (การเบียดเบียน) โดยทั่วกัน
ด้วยบุญญาอานุภาพของข้าพเจ้า ขอท่าน
เหล่านั้นจงไปสู่สวรรค์ด้วยกันทั้งหมด จง
เสวยสมบัติในสวรรค์ทั้ง ๖ ชั้น ตามความ
ปรารถนา

ด้วยบุญญาอานุภาพของข้าพเจ้า ขอให้
ข้าพเจ้าเกิดเป็นผู้ชายในอนาคต ขอให้ได้สดับ
ธรรมอันประเสริฐของพระพุทธเมตไตรย อีก
ทั้งขอให้ข้าพเจ้าได้สะสมบุญสมภารทั้ง ๓
(คือ ทาน ศีล ภาวนา) ประจุประทับตราไว้
ขอพระพุทธเมตไตรยพระองค์นั้น จงสรรเสริญ
ยกย่องข้าพเจ้าในท่ามกลางที่ประชุม (พุทธ)
บริษัท ขออย่าให้ผู้อื่นเทียมทันข้าพเจ้า ด้วย
บุญสมภาร มีทาน เป็นต้น ด้วยรูป หรือ
ด้วยยศ ด้วยอายุ และด้วยสมบัติมีกองทรัพย์

เป็นต้น ในทุก ๆ ภาพเมื่อข้าพเจ้าไม่ให้แก่เขา
เหล่านี้ ใคร ๆ จงอย่าบังอาจได้รับ

อนึ่งทรัพย์สมบัติของข้าพเจ้าที่มีอยู่ จง
เป็นประโยชน์แก่ผู้ยากจนทั้งหลาย ข้าพเจ้า
จมอยู่ในมหาสมุทรคือวัฏฏสงสารอันเย็นเยือก
ด้วยน้ำซึ่งให้แต่ความลึกและหาฝั่งมิได้เป็น
เบื้องต้น ขอจงบรรลुสัมโพธิญาณ (ความ
ตรัสรู้) เหมือนพระพุทธทั้งหลาย กษัตริย์
ทั้งหลาย จักรองราชสมบัติในนครนี้ ใน
อนาคตก็ดี ผู้มีอำนาจวาสนาสงกิติ และผู้มี
ยศใหญ่ตั้งอยู่ในธรรมก็ดี ขอท่านทั้งหลาย
เหล่านั้น จงอนุโมทนาในกรรมอันเป็นบุญที่
ข้าพเจ้าได้ทำแล้วถ้วนหน้ากัน ขอให้ปุณนิย-
วัตถุทั้งหลายในพระอารามนี้จงเจริญ เพราะมี
ปีติในกรรมอันเป็นบุญ เทอญ ฯ

ข้อความนี้ กวีราชบัณฑิต ชื่อ ศรีธรรม
ไตรโลก (๔) รจนาไว้

(๔) มีคำว่า บาตรมไตรโลก ในจารึกหลักที่ ๔ หน้า ๑๕๕ บรรทัดที่ ๑๐ ซึ่งตีพิมพ์ในประชุมศิลาจารึกภาคที่ ๑
ในงานพระราชทานเพลิงศพคุณหญิงสิน ภักดีนครเศรษฐ เมื่อ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๐๐

